

Zieleniecka Aleja

Dzielnice: Praga Południe

Osiedla: Kamionek

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od dat i wydarzeń historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1916

Opis

Zieleńce - wieś nad rzeką Ponorą na Ukrainie, na wschód od Zaslavia (obwód chmielnicki). 18 VI 1792 roku miała tam miejsce jedna z bitew wojny polsko-rosyjskiej. Zwycięskimi wojskami polskimi dowodzili wówczas książę Józef Poniatowski oraz Tadeusz Kościuszko a król Stanisław August Poniatowski ustanowił wówczas Order Virtuti Militari.

Nazwa ulicy nawiązuje do pobliskiej alei i mostu księcia Józefa Poniatowskiego.

Do 1957.05.28 taką samą nazwę nosiła dzisiejsza ul. Nenufarów.

Ciekawostki

Wytyczona na początku XX w. na usypanej grobli. Początkowo była drogą między Saską Kępą a Pragą. W trakcie budowy Mostu Mikołaja II na Wiśle (1904-13) - przez mieszkańców stolicy zwanego Trzecim Mostem - zyskała na znaczeniu z później przejęła funkcję łącznika tej części stolicy z Pragą

Stan obecny:

wschodnia strona ulicy: Park Skaryszewski im. Ignacego Jana Paderewskiego. Założony w latach 1906-1922 wg projektu Franciszka Szaniora na terenach Skaryszewa, liczy 58 ha powierzchni.

Nr 1: Stadion Narodowy. Stadion zaprojektowali Konsorcjum JSK Architekci sp. z o.o., gmp International GmbH oraz Schlaich Bergermann und Partner, wybrani w drodze konkursu w 2007. W maju 2008 skończono palowanie terenu i 07.10.2009 wmurowano kamień węgielny pod stadion. Stadion mieści 58.000 ludzi, ma powierzchnię 204.000 m², iglica ma 70 m, jest tu 1758 miejsc parkingowych, 965 toalet, 72 pylony i 18 hektarów powierzchni. Całość waży ponad 400.000 ton. Zadaszenie z włókna szklanego, pokrytego teflonem odporny jest na wszelkie warunki atmosferyczne. Pierwsze wizyty na stadionie miały miejsce 25.07.2011, ale oficjalnie stadion otwarto

29.01.2012 podczas meczu Polska - Portugalia, zakończonym wynikiem 0:0. Posiada najwyższą klasę stadionu wg klasyfikacji UEFA.

~ Stadion Dziesięciolecia Manifestu Lipcowego. Przed wojną tereny te należały do jednego z najbogatszych warszawiaków, Andrzeja "Arpada" Chowańczaka (1863-1949), właściciela uznanych na całym świecie zakładów kuśnierskich. Już w latach `30 planowano postawienie tu pawilonów Wystawy Światowej, jednak wszystko zniweczył wybuch II wojny światowej. W 1951 roku było to jedno z pięciu miejsc w stolicy, branych pod uwagę przy budowie Pałacu Kultury i Nauki. Dwa lata później ogłoszono konkurs architektoniczny na obiekt sportowy. Zwycięzcami zostali Jerzy Hryniewiecki (1908-1989), Zbigniew Ihnatowicz (1906-1995) oraz Jerzy Sołtan (1913-2005), którzy zaprojektowali stadion. Prace zapewne ciągnęłyby się dłużej, lecz już w następnym roku zdecydowano, iż w 1955 odbędzie się tu V Światowy Festiwal Młodzieży i Studentów. W trakcie prac z projektu wycofali się dwaj ostatni architekci, nie zgadzając się z wprowadzonymi przez ówczesne władze zmianami. Do budowy korony i trybun użyto gruzów stolicy. Całość prac technicznych trwała 11 miesięcy, stadion oddano do użytku 22 VII 1955 roku (w 11. a nie 10. rocznicę uchwalenia Manifestu) a pierwszą imprezą był mecz między reprezentacją Warszawy a ówczesnego Stalinogrodu (czyli dzisiejszych Katowic), wygrany przez gości 2:1. Jako stadion olimpijski miał pełnowymiarowe boisko właśnie do piłki nożnej, okolone przez 400-metrową bieżnię lekkoatletyczną o 8 torach. W czasach PRL-u był miejscem rozgrywania najważniejszych imprez sportowych: piłkarskich, lekkoatletycznych ale i kolarskich (finisz Wyścigu Pokoju). 8 IX 1968 roku, podczas urządzonych tu dorocznych dożynek, na trybunach podpalił się Ryszard Siwiec (dziś patron niewielkiej uliczki tuż obok). Przełomowy okazał się rok 1983 - 17 IV rozegrano tu ostatni mecz Reprezentacji Narodowej (z Finlandią, zakończony remisem 1:1) a dokładnie dwa miesiące później papież Jan Paweł II odprawił tu uroczystą Mszę Św. Później obiekt niszczał, dopiero po zmianach ustrojowych, w 1989 roku, został wydzierżawiony i powstał tu "Jarmark Europa", jeden z największych w tej części kontynentu. Handel działał tu 18 lat (do 30 IX 2007), kiedy podjęto decyzję o budowie Stadionu Narodowego.

Nr 2: Klub Sportowy DRUKARZ. Klub powstał w 1926 jako Robotniczy Klub Sportowy Drukarski, początkowo z jedyną sekcją, piłki nożnej. Grali tu m.in. Zenon Piwowarczyk, Roman Zasłonka, Teodor Keller, Wacław Kuczyński, bracia Ślusarczykowie, Henryk Jope, Jerzy Dyjas. W 1930 powstała sekcja kolarska, w 1931 pływacka, a w 1932 sekcja lekkoatletyczna, gier sportowych i tenisa stołowego. Klub nie miał swoich boisk, więc musiał płacić za wynajem. Zaraz po wojnie wznowiono działalność klubu, dokładając sekcje siatkówki i koszykówki. Na pocz. lat 50 klub rozwiązano, ale reaktywacja nastąpiła już w 1957 z sekcjami: piłki nożnej, szachową (I liga, olimpijczyk Witkowski z Monachium), siatkówki (MP juniorek, olimpijka Jakubowska z Tokio), zapaśniczą styl wolny (2 m. MP66), koszykówki kobiet (I liga), siatkówki mężczyzn (II liga), pływacką, brydżową, bokserską, tenisa stołowego (I liga) i lekkoatletyczną. Przez krótki czas klub używał boiska Warszawianki przy Okopowej, ale obiekt wkrótce zlikwidowano. W 1965 klub otrzymał obiekt w Parku Skaryszewskim, gdzie rezyduje do dziś. Powstały wtedy 2 nowe sekcje: łucznicza i kajakarska. Klub objęło opieką Zjednoczenie Przemysłu Poligraficznego, łożącego spore sumy na rozwój klubu. Obecnie istnieją tu 3 sekcje: łucznicza, kajakowa i piłki nożnej.

zachodnia strona ulicy: błonia Stadionu Narodowego.

Data nadania nazwy: prawdopodobnie rok 1916.